

This entry is part 1 of 4 in the series F. Roger Devlin - Sexuální utopie v praxi

F. Roger Devlin - Sexuální utopie v praxi

Sexuální utopie v praxi, část 1
Sexuální utopie v praxi, část 2
Sexuální utopie v praxi, část 3
Sexuální utopie v praxi, část 4.

*Příroda si s muži
zažertovala*

Další díly naleznete zde: Část druhá Část třetí Část čtvrtá

Autor: F. Roger Devlin

Čtenářům tohoto webu (psáno pro Counter-Currents Publishing, pozn. DP) dozajista nemohl uniknout katastrofický propad bělošské porodnosti posledních desetiletí. V tomtéž období se naše společnost stala bez stínu pochybnosti tou sexem nejvíce posedlou v dějinách. Tyto dva souběžné trendy spolu jen těžko mohou nesouviset. Mnozí dobře mínící konzervativci se s námi shodují na nechuti k současnému stavu, nikoliv však v popisu situace ani jejím původu. Správná diagnóza ale je prvním předpokladem účinné strategie.

Otřepanou frází „sexuální revoluce“ bychom neměli dle mého mínění brát na lehkou váhu. Podobně jako v případě Francouzské revoluce, modelové moderní politické revoluce, šlo o pokus vytvořit utopii, nikoliv však politickou, ale sexuální. A podobně jako ta Francouzská, prošla i sexuální revoluce třemi stádii: nejprve libertariánskou či anarchickou fází, kdy mělo k nastolení utopie dojít samovolně odvržením starých pravidel; prostřední - vládou teroru, kdy se jedna z frakcí chopila moci a pokusila se své plány uskutečnit diktátem; a konečně třetí - „reakce,“ kdy se opět postupně prosadila lidská přirozenost. Tato esej se bude blíže zabývat tímto vývojem.

Dvě utopie

Nejprve se zamysleme nad tím, co to vlastně sexuální utopie je - a začněme u mužů, kteří jsou v každém ohledu jednodušší.

Příroda si s muži zažertovala: k produkci spermií u nich dochází o několik řádů rychlejším

tempem než u ženské ovulace (asi 12 milionů za hodinu vs. 400 za život). To není morální, ale přírodní fakt. I mezi nižšími zvířaty bývají samci vysoce nadmíru vybaveni něčím, čeho samice potřebují jen omezené množství. To poskytuje mnohem větší míru kontroly nad pářením samici. Obecný přírodní zákon zní, že samec se předvádí a samice vybírá. Pávi roztahují ocasy a pávice si volí. Berani se srážejí hlavami, samice vybírají. U lidí se hoši snaží udělat dojem na dívky – a ty si následně vybírají. Příroda velí, že v párovacím rituálu samec čeká, jestli a až je vybrán.

V mužské sexuální utopii tudíž není ženská poptávka po mužích ničím omezená. Pro příklady se nemusíme uchýlovat do světa pornografie. Vezměme si například oblíbené filmy zaměřené na mužské obecenstvo, jako jsou ty o špionovi Jamesi Bondovi. Ženy tomuto agentovi jednoduše nedokáží odolat. Nemusí je žádat o ruku a dokonce ani zvat na schůzky. Jednoduše vejde do místnosti a ženy mu padají k nohám. Zábavní průmysl podobné obrazy ve svých produktech neustále opakuje. Divák-muž si nakonec může položit otázku, proč nemůže být takový i skutečný život? Lákavým viníkem se pak pro některé stává instituce manželství.

To koneckonců podle všeho skutečně sex dosti významně omezuje. Někteří muži soudí, že kdyby byl sex povolený uvnitř i mimo manželství, měli by dvakrát tolik sexu co předtím. Myslí na obří nevyužitý potenciál ženské žádosti, doposud potlačovaný monogamií. Aby jej uvolnili, usilovali v poválečném období o nahrazení sedmého přikázání schvalováním veškeré dobrovolné sexuální aktivity mezi „plnoletými.“ Každému muži se otevřela cesta k vlastnímu harému. Nejen rodinný život, ale sexuální chování obecně, mělo být do budoucna pokládáno za výhradně soukromou záležitost. Odpůrci z řad tradicionalistů měli prý chtít „postavit do každé ložnice policajta.“ Byla to doba Kinseyho zpráv a prvních čísel časopisu *Playboy*. Z mužského snění se stalo společenské hnutí.

Tato typicky mužská sexuální utopie rané poválečné éry nebyla samotnou sexuální revolucí, ale pouze její předzvěstí. Muži nedokáží zavést revoluční změny do heterosexuálních vztahů bez spolupráce – slavného „souhlasu“ – žen. Původní mužští rádoby-revolucionáři ale nechápali povahu ženského sexuálního instinktu a proto věci nedopadly podle jejich plánů.

Co tedy ženské sexuální žádosti činí zvláštními a odlišuje je od mužských?

Někdy se říká, že muži jsou polygamní a ženy monogamní. Toto přesvědčení často nevysloveně podbarvují „konzervativní“ komentátoři: Ženy chtějí dobré manžele, ale bezcitní muži je využívají a opouštějí. Na první pohled lze toto vysvětlení podpořit jistými důkazy. Jedna studie z roku 1994 zjistila, že „zatímco muži vyjadřovali přání mít během následujícího roku ideálně šest sexuálních partnerek a osm v průběhu příštích dvou let, ženy odpovídaly, že jejich ideálem by byl v následujícím roce partner jediný. A během dvou? Odpovědi žen se neměnily – stále jen jeden muž.“ [1] Není to snad důkaz přirozené ženské monogamie?

Ne, není. Ženy vědí o vzpurnosti svých sexuálních tužeb, ale tradičně mívaly dost rozumu si to nechat pro sebe. Manžel věří v přirozenou monogamii své ženy pro klid své duše. Ostatně není ani v zájmu manželky, aby ji muž chápal příliš dobře: vědění je moc. Setkáváme se tu tedy s platónskou „zbožnou lží“ – prospěšným, ale nepravdivým přesvědčením.

Přesnější by bylo označit ženský sexuální instinkt za *hypergamní*. Muži mají sklon upřednostňovat sexuální rozmanitost, vkus žen je ale po vzoru Oscara Wilda jednoduchý: vždycky se spokojí s tím nejlepším. Nejlepším ovšem může být z podstaty věci pouze jediný muž. Tyto odlišné samčí a samičí „sexuální orientace“ jasně vidíme mezi nižšími primáty, např. u smečky paviánů. Samice soupeří o samce na vrcholu, samci o to se na vrchol dostat.

Ženská sexuální utopie pak skutečně odpovídá jejich hypergamním instinktům. Ve své čistě utopické formě sestává ze dvou částí: zaprvé se spáruje se svým inkubem, vysněným dokonalým mužem; zadruhé se tento vysněný princ „zaváže,“ tedy přestane usilovat o ostatní ženy. Taková je formulka nemalé části červené knihovny. Jde o fantazii čistě utopickou, zčásti proto, že žádný dokonalý muž neexistuje, ale zčásti také proto, že i kdyby snad existoval, logicky se nemůže spáruvat se všemi ženami, které po něm touží.

Možné však je umožnit ženám hypergamní párování, tedy sex s těmi nejpřitažlivějšími (nejpohlednějšími či sociálně nejdominantnějšími) muži. V Aristofanově *Ženském sněmu* provedou athénské ženy převrat. Obsadí zákonodárné shromáždění a zabarikádují se před svými manžely. Následně schválí zákon prikazující nejpohlednějším mužům uspokojit postupně všechny ženy, počínaje těmi nejstaršími a nejošklivějšími. Tak vypadá ženská sexuální utopie v praxi. Aristofanés chápal ženské myšlení mnohem lépe než průměrný manžel.

Hypergamie není monogamií v lidmi běžně používaném slova smyslu. Na vrcholku pyramidy může stát v každém momentě pouze jediný „alfa samec,“ ne však pořád ten samý. Pro lidské vztahy to znamená, že žena je nestálá a i když bývá zblázněná vždy současně jen do jediného muže, neznamená to přirozenou celoživotní věrnost svému manželovi. V dřívějších dobách se na tuto ženskou vrtkavost smělo poukazovat. Jako příklad si vezměme třeba humorný příběh Ringa Lardnera „Nemůžu dýchat“ – tajný deník osmnáctileté dívky, která se chce každý týden vdát za jiného muže. Kdyby se jí zeptali na ideální počet „sexuálních partnerů,“ nejspíš by odpověděla „jeden“ – to však ještě nemusí nezbytně znamenat, že má sebemenší ponětí o tom, kdo by jí měl být. 2]

Důležitým rozměrem hypergamie je sice nevyslovené, ale zato skutečné odmítnutí většiny mužů. Ženy jsou ze své přirozenosti marnivé a mají sklony domnívat se, že si zaslouží jenom ty „nejlepší“ (sexuálně nejpřitažlivější) muže, což ostatně tvoří další oblíbený námět romantických příběhů (krásná princezna obklopená vzdychajícími nápadníky, která beznadějně chřadne čekáním na „skutečného“ muže – dokud, jednoho dne... atd.).

Něco takového samozřejmě objektivně nemůže být pravda. Průměrný muž musí být z *definice* dost dobrý pro průměrnou ženu. Kdyby se měla každá žena spojit se všemi muži, kteří jí jsou „hodni,“ nezbyval by jí čas na nic jiného. Opakuji, hypergamie se liší od monogamie. Jde o iracionální instinkt a ženská sexuální utopie je jeho výsledkem.

Americká sexuální revoluce byla pokusem žen o uskutečnění této ženské utopie, nikoliv výše popsané mužské. Ženské utopistky veřejně vyhlásily své plány několik let po Kinseym a *Playboyi*. Kniha *Sex and the Single Girl* Helen Gurleyové Brownové vyšla v roce 1962 a o tři

roky později převzala tato žena vedení časopisu *Cosmopolitan*. Proslula odporem k mateřství a otevřeně ženy vyzývala, aby využívaly muže (i ženaté) pro potěšení.

Jedna revoluce

Skutečná sexuální revoluce pak vypukla v momentě, kdy podle nových utopických zásad začal jednat významnější počet mladých žen. Na mnohých univerzitních kampusech k tomu došlo v 60. letech 20. století. Ženy polykající antikoncepční pilulky a souložící s každým mužem, který se jim zalíbil, tvrdily, že ze sebe svrhávají okovy manželství. Muži ve vleku svých mladistvých hormonů často souhlasili, ale nebyli z toho tak nadšení, jak se někdy říká. Sloupkař Paul Craig Roberts vzpomíná:

„Když to vypuklo, byl jsem mladý učitel. Sledoval jsem, jak se z kampusu stává bordel. Studenti byli vyvedeni z míry, dokonce i levičáci, kteří označovali ženskou cudnost za útlak. Dodnes si vzpomínám na jednoho z našich marxistů, který ke mně sjetý meskalinem přišel, aby si postěžoval, že „slušné holky si ničí život.“ 3]

To by nás nemělo překvapit – většina mužů by si nejraději vzala pannu; jde o skutečný aspekt mužské erotické žádosti, který upřednostňuje monogamii a neustále se střetává s touhou po sexuální rozmanitosti.

I když nešlo zrovna i filozofky, zformulovaly mladé ženy k ospravedlnění svého chování určité argumenty. Zpravidla se jednalo o obměnu tvrzení, že tradiční morálka v sobě obsahovala „dvojí metr.“

Říkaly, že ženy dopřávající si promiskuity byly odsuzovány jako „coury,“ zatímco muži prý byli pro podobný život obdivováni coby „kanci.“ Upozorňovaly, že někteří muži vyhledávali sex mimo manželství a přitom trvali na panenství svých nevěst. Rozšířené označení „padlá žena“ a neexistence odpovídajícího termínu „padlý muž“ byly citovány jako další doklad nefér dvojího metru. Ženské revolucionářky dospěly k závěru, že i ženy by propříště měly vyhledávat sex mimo manželství. Nejde samozřejmě o kdovíjak logický závěr. Mohly se například rozhodnout namísto toho vést nezvladatelné muže příkladem a zachováním monogamie bez ohledu na mužské chování.

Na chvíli na to ale zapomeňme a věnujme pozornost premise jejich argumentu, dvojímu metru. Podobně jako většina rozšířených nepravd důležitá fakta spíše překrucuje, než aby je přímo negoval. Zní uvěřitelně a v jeho podobnosti pravdě spočívá i jeho nebezpečnost.

Mušské vyhledávání náhodného sexu s různými ženami ve skutečnosti nikdy podporováno nebylo. Jaká zdravá společnost by takové chování podporovala? Jeho výsledky jsou totiž zjevné a nevyhnutelné: opuštěné ženy a děti bez otců, z kterých se stává finanční břemeno pro nevinné třetí strany. Promiskuitní muži byli tudíž tradičně považováni za zhýralé, nebezpečné a bezectné. Vžila se pro ně označení jako „libertin“ nebo „prostopášník.“

Tradičními normami sexuálního života byla cudnost mimo manželství a věrnost v něm – pro obě pohlaví.

V jednom ohledu však dvojitý metr nepochybně panoval: sexuální provinění, ať už smilstvo nebo nevěra, bylo zpravidla pokládáno za závažnější prohřešek u ženy než u muže a přiměřeně tomu za ni byl často společností ukládán přísnější trest. I když se tak od obou pohlaví vyžadovala monogamie, dodržování těchto pravidel bylo pokládáno za zvlášť důležité u žen. Proč?

Zprvė v tom bývají zpravidla lepší – ne díky ženské morální nadřazenosti, jak mnoho mužů rádo věří, ale kvůli nižší hladině testosteronu a pomalejšímu sexuálnímu cyklu – ovulaci rychlostí jedné gamety za měsíc.

Zadruhé, pokud budou všechny ženy monogamní, zákonitě budou muset být monogamní i muži: Kvůli poměru pohlaví u narozených dětí není aritmeticky možné, aby se v rámci společnosti stala pro muže normou polygamie.

Zatřetí soukromá povaha sexuálního aktu a devítiměsíční doba těhotenství znamenají, že zatímco matka dítěte bývá za normálních okolností jistá, o otci mohou panovat opodstatněné pochybnosti. Ženská věrnost tak představuje nezbytný předpoklad jistoty manžela, že děti jeho ženy jsou i jeho dětmi.

Začtvrté mají ženy vedle dětí z manželství největší prospěch. Většina mužů stráví život prací, která je nijak zvlášť nenaplnuje, aby se postarali o manželku a rodinu. U žen dává manželství ekonomický smysl; muži se více „vyplatí“ zajít k prostitutce. Předmanželská cudnost a manželská věrnost jsou tedy tím nejmenším, čím by měla žena být svému muži zavázána. V tradičním náhledu je toho ostatně mnohem víc: vytváří mu domov, vděkem a věrností se odvděčuje za jeho podporu a přijímá jeho roli hlavy rodiny.

Tradiční starost o padlé ženy neznamena, že neexistují žádní „padlí muži.“ Smilstvo bývá vykládáno jako nectnost slabosti a mnozí muži, kteří mu propadnou, se cítí zahanbeni. Skutečný dvojitý metr vidíme v tom, že s těmito muži málokdo soucítí. Muži i ženy mají sklony litovat ženy. Mnozí z největších romanopisců 19. století věnovali své nadání sympatickému vyobrazení nevěrných žen. Od mužů se naopak očekává plná zodpovědnost za jejich konání, bez dalších otázek. Jinak řečeno byl tento dvojitý metr nastaven ve prospěch žen, stejně jako většina tradičních úloh pohlaví, například výhradně mužská vojenská povinnost. Ženská zodpovědnost coby hlavních zajišťovatelek monogamie tak je do jisté míry výjimkou.

Jaké se ostatně tomuto dvojitému metru nabízejí alternativy? Bylo by snad praktičtější svěřit výlučnou zodpovědnost za to, že nedojde k žádnému smilstvu, do rukou sexuálně zoufalých mladíků? Nebo by snad bylo lépe ženy zavřít pod zámek a zcela tuto možnost vyloučit? Žena logicky musí mít jednoho, žádného nebo více partnerů. První dvě volby společnost přijímá, poslední nikoliv. V tomto nesouhlasu však není přítomen žádný nátlak. Ženy odhodlané žít s více muži tak směřují činit – nesou však za toto chování i jeho následky zodpovědnost.

Ženské nářky nad dvojím metrem si všímají jen těch nemnoha případů, které podle všeho zvýhodňují muže. Těch ostatních ani na moment neváhají využít. Ženy v moderním manželství se dvěma příjmy kupříkladu vesměs pracují s předpokladem, že „co si vydělám, je moje; co vydělá on, je naše.“ Mladé ženy si chrání svou „nezávislost,“ přesto však i nadále počítají s mužskou ochranou, když začne jít do tuhého.

Nejdokonalejším vyjádřením pokrytectví moderních žen ale jistě musí být uplatňování výhradně ženského práva na nevěru. Tento postoj celkem jasně podkresluje nemalý podíl současné „svépomocné“ literatury určené ženám. Vedle skvostů jako *Zbavte se ho* a *Odkopni toho šmejda* najdeme třeba dílko *Muži, kteří nedokáží milovat: jak poznat muže s panickým strachem ze závazků*. Jinak řečeno, já od tebe vyžaduji loajalitu, ty ji ale ode mě nemáš žádné právo očekávat. Mnohé ženy se zdají upřímně neschopné vidět tento rozpor. Moderní žena chce výhody manželství, ale ne jeho zodpovědnosti; chce, aby si ji muž vzal, ale ona si nemusela brát jeho. Jde o věčný sen nezodpovědné svobody ve feministickém pojetí: svoboda pro ženy, zodpovědnosti pro muže.

Muži zpravidla uznávají, že jejich požadavek na věrnost své chotě s sebou nese i reciproční závazek jejich věrnosti manželce. Skoro bych se nebál říct, že většina mužů klade na tuto část až příliš velký důraz. Pro muže by měla být věrnost v manželství záležitostí zachování vlastní cti a toho, aby byl řádným otcem svých dětí; manželčiny i jeho vlastní city jsou až druhořadou záležitostí. Manželský slib je každopádně pečlivě zformulován tak, aby jasně artikuloval vzájemnost závazků; muž i žena se zavazují k doživotní věrnosti. S ohledem na odlišnosti mezi pohlavími se nelze zbavit dvojího metru lépe, než už to dávno učinilo manželství.

Poznámky:

Wendy Shalit, *A Return to Modesty* (New York: The Free Press), 1997, str. 90-91.

Aristofanés. *Ženský sněm : komoedie Aristofanova*. Překlad Augustin Krejčí. Praha : Česká akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění, 1915. Dostupné online.

“Losing the Ties That Bind,” July 9, 2002.

Úvaha F. Rogera Devlina *Sexual Utopia in Power, Part 1* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 12. července 2011.

Series Navigation

Sexuální utopie v praxi, část 2 >>